

коенъ. — Азъ нему да му приготвѣхъ една отрава, и за малко времѧ да му излѣзе душя-та, тъй що нито діаволъ-тъ да не догади, че е отровенъ.

Сурсовулб.

Съ царь-тъ е вече свършино. Само да мъчишь.

Тулла.

Що думашъ! За това азъ глядамъ народъ-тъ ся разшявалъ.

Сурсовулб.

То не е нищо. Всички-тъ боляре сѫ съ ме-
не, и народъ-тъ съѣдъ малко ще провъзгласи за
царь на бълг. Държавъ или мене или сына ми
Самуила.

Тулла.

А какъ ся погуби царь Петъръ?

Сурсовулб.

Райнъ на сына ми, а той ми отказа. Заради то-
ва вѣри мои хора го затрихъ тайна-та въ малкыя
Прѣславъ при царски-тѣ звѣрници. Изъ народъ-
тъ ходи слухъ, какво царь-тъ побѣгналъ. — Сега
азъ ще тя отрѣдъ наставницъ на княгинѣ-тѣ, и
ще ѝ докажѣз за да тя има като майкъ. А ты
ще гладашъ, както можешъ, да ѹж направишъ да
залюби Самуила. (тупка ѹж по рамо).

Тулла. (ухълено).

Колко-то за това бѣди спокоенъ. То е мое